

CORINA
BOMANN

Een wonderlijke winterreis

Anna heeft niemand nodig, vindt ze – haar familie
al helemaal niet. Of is de tijd voor
verzoening gekomen?

ISBN 978-90-225-7866-7

ISBN 978-94-023-0742-9 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Eine Wundersame Weinachtsreise*

Vertaling: Lilian Caris

Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign

Omslagbeeld: © Shutterstock

Zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

Ullstein Buchverlage GmbH, Berlijn. Published in 2013 by Marion von Schröder Verlag.

© 2013 Corina Bomann

© Nederlandse vertaling 2016 Meulenhoff Boekeriej bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Dit boek draag ik op aan iedereen die de wereld ook met
Kerstmis draaiend houdt.

1

Toen Anna uit de tram stapte, galmden ze haar al tegemoet: kinderkoren die over sneeuwvlokjes zongen en daardoorheen blazers die christelijke kerstliedjes schetterden, en die werden weer overstemd door hedendaagse kersthits met veel klingelende klokken. Toen gebeurde het onvermijdelijke: ‘*Last Christmas, I gave you my heart...*’ klonk het dreunend uit de exorbitante box van een kerstkraampje.

Over George Michaels verwijt zijn hart met Kerstmis te hebben verspild hing een wolk van gebrande amandelen, suikerspinnen en braadworst. De straten waren vol en de gehaaste mensen hadden geen oog voor de buitenproportionele piramide die boven de kerstmarkt uittorende en van waaraf houten mijnwerkers en wierookmannetjes met een duivelse blik op de mensenmenigte neerkeken. Maar Anna zag ze wel en keek vlug weg. Viel de mensen dan niet op hoe die beelden eruitzagen? Hoe dreigend die grote tanden waren?

De aanblik kon ze vermijden door naar de punten van haar grote zwarte moonboots te kijken, maar aan de geuren en geluiden viel niet te ontkomen. Ze had haar neus en oren wel dicht kunnen houden, maar dat zou er raar hebben uitgezien, en dus trok de studente haar sjaal omhoog, drukte haar tas

dichter tegen zich aan en haastte zich over het trottoir alsof er ergens iets gratis te krijgen viel.

Maar ontsnappen was er niet bij. Toen ze bij de woning van mevrouw Hallmann aankwam, waren de vezels van haar jas, haar haar, zelfs de poriën van haar huid van kerstgeuren doortrokken. Om maar te zwijgen van haar oren, waarin George Michael en klingelende klokken als echo's in de Alpen naklonken.

Anna had geen idee waar haar afkeer van het feest van de vrede vandaan kwam. Als kind had ze niet kunnen wachten tot de maand december eindelijk op de kalender verscheen en het grote aftellen begon. Maar op een gegeven moment was het daarmee afgelopen geweest. Ze kon niet eens precies zeggen wanneer, want ze verafschuwde de eerste december met de vijftienvintig dagen gedwongen vrolijkheid in zijn kielzog al sinds tijden.

Haar reactie daarop was vluchten voor alles wat op een of andere manier met Kerstmis te maken had. Met plezier nam ze extra werk op de universiteit op zich, liefst in de bibliotheek, waar dankzij het eetverbod zelfs niet de geur van mandarijnen een voorbode was van de aanstaande feestdagen. Op haar ritten met de tram nam ze altijd genoeg lectuur mee, om niet naar de huizen te hoeven kijken die rond die tijd elkaar de loef afstaken met hun blinkende versieringen. In het studentenhuus verdween ze snel naar haar kamer of ging ze 's avonds naar de bioscoop of naar een gelegenheid waar ze weinig met Kerstmis ophadden.

Haar vriendin Paula had haar al een bijnaam gegeven voor de kersttijd. 'Grinch' – naar de Amerikaanse film over de grasgroene kerstater.

Dienovereenkomstig was haar kerstcadeau het afgelopen jaar een grasgroene sjaal geweest, die Anna direct naar de

achterste regionen van haar sokkenla had verbannen. Niet vanwege dat Grinch, maar omdat ze vond dat groen maakte dat ze er ziek uitzag.

Twee keer per week ontkwam ze echter niet aan de algemene kerstdrukte. Dan ging ze naar mevrouw Hallmann. Omdat de 85-jarige niet goed ter been meer was, deed Anna boodschappen voor haar en deed ze verder ook alles wat er in het huishouden te doen viel.

‘Oliebollen, verse oliebollen!’ blèrde iemand met een zwaar Saksisch accent in haar oor. Anna voelde de warme damp van een rechaud bij haar wang en sprong verschrikt opzij. Daarbij struikelde ze en wist nog maar net op de been te blijven.

De ambulante oliebollenverkoper, die met zijn buikwinkeltje de straten rond de kerstmarkt onveilig maakte, had ze in haar pogingen om de kerstmarkt te omzeilen totaal over het hoofd gezien. Ze wierp de man, die een idiote, knipperende kerstmuts ophad, een duistere blik toe die hem ervan weerhield zijn waar nog eens aan te bieden. Ze liep haastig door en negeerde de boze uitroepen die ze naar haar hoofd geslingerd kreeg toen ze een paar mensen die op oliebollen uit waren opzij duwde.

Na nog eens vijf minuten gezang en zoete geuren had ze het eindelijk gered. Voor een huurhuis met drie verdiepingen bleef ze staan en negeerde ditmaal de prachtig gerestaureerde gevel, waar ze in de zomer urenlang naar kon kijken. Ontsnappen aan de kerstchaos was nu belangrijker dan het waarderen van oude bouwmeesters. Zonder omhaal drukte ze op de bel naast het naambordje met HALLMANN erop.

De zoemer klonk – mevrouw Hallmann wist natuurlijk dat ze kwam – en Anna duwde de deur open. De benedenverdieping van het huis was er op raadselachtige wijze in geslaagd geen kerstgeuren op te nemen. Het rook er naar rubber en

schoonmaakmiddel, ook een beetje naar oude vloermatten, maar voor Anna was het als een frisse bries toen ze de trap naar de derde etage oplom.

Steunend op een oude wandelstok stond mevrouw Hallmann haar al bij de deur op te wachten. ‘Anna, kindlief, fijn dat je er bent.’

De geuren uit de keuken stroomden Anna tegemoet en toverden een glimlach op haar gezicht. Het rook naar warme gist, vanille en suiker.

Hoewel mevrouw Hallmann weer eens last van haar benen had – die waren onder haar steunkousen vandaag weer heel erg opgezet – had ze het niet kunnen laten kruimelkoek te maken, Anna’s lievelingsgebak.

‘Neem me niet kwalijk dat ik vandaag wat later ben, onze docent heeft voor de kerstvakantie nog even alles uit de kast gehaald en de les flink laten uitlopen.’

‘Geeft niet, ik weet toch dat ik op je kan rekenen. En ik heb vroeger zelf ook gestudeerd, dat is wel lang geleden, maar de docenten herinner ik me nog goed.’

Toen ze binnenkwam zag Anna weer het kerstboekje met de strosterren dat mevrouw Hallmann in de vestibule had neergezet. Vreemd genoeg stoorde die voorbode van Kerstmis haar niet. De sterren waren ouderwets en kunstig gevlochten, heuse kunstwerkjes. Met de kerstkitsch die buiten werd aangeboden hadden ze weinig te maken.

‘Kom eerst maar eens binnen. Ik heb gebakken, en nu is het toch koffietijd.’

Anna deed wat haar gezegd werd. Voor ze met het huishoudelijke werk begon en boodschappen ging doen, stond mevrouw Hallmann erop dat ze even met haar koffiedronk. Een gewoonte waar ze erg op gesteld was en waardoor ze de kerstdrukte een beetje achter zich kon laten.

Nadat ze haar jas had opgehangen volgde ze de bejaarde vrouw, die over een paar weken haar zesentachtigste verjaardag zou vieren, naar de woonkamer. Zoals altijd wanneer Anna kwam, was de koffietafel al gedekt. Het servies was nog van mevrouw Hallmanns grootmoeder geweest, fragiele kleine kopjes die eruitzagen alsof ze oorspronkelijk voor een enorm poppenhuis bedoeld waren geweest.

‘Nou meisje, binnenkort is het Kerstmis,’ zei mevrouw Hallmann terwijl ze op de bank neerzakte, die op dagen dat ze zich vanwege het vocht in haar benen niet zo makkelijk kon bewegen, zoiets als haar commandocentrum was. Binnen handbereik bevonden zich haar telefoon, een zakje chocolaatjes en de afstandsbediening, die ook als alarmknop voor de dokter diende. ‘Knijp je er weer tussenuit?’

De oude vrouw kende haar maar al te goed. Maar hoe kon dat ook anders na twee jaar? In de loop van de tijd was ze voor Anna de oma geworden die ze nooit had gehad. Inmiddels wist ze bijna precies waar Anna’s voorkeur naar uitging en wat ze verafschuwde. En natuurlijk wist ze dat Anna regelmatig met de kerst naar de zon vloog en haar uiterste best deed om elke confrontatie met kerstrituelen te vermijden.

‘Dat weet ik nog niet,’ antwoordde ze terwijl ze voor mevrouw Hallmann en zichzelf koffie inschonk uit de prachtige oude porseleinen kan, die ook zonder thermoslaag de koffie dampend heet hield. ‘Ik zit momenteel een beetje krap bij kas, en bovendien moet ik nog het een en ander voor mijn studie doen.’

‘Je gaat toch niet tijdens de kerst werken! Eens per jaar moet je je toch ook ontspannen, uitrusten en jezelf iets gunnen.’

‘Ik kan toch bij u op bezoek komen,’ antwoordde Anna, hoewel ze het niet echt meende, want ze wist dat mevrouw

Hallmann ondanks haar leeftijd een strak kerstprogramma zou afwerken.

‘Dan moet je naar het Eertsgebergte komen. En daarna naar Keulen. Allebei mijn kinderen willen het dit jaar graag met mij vieren en je weet dat ik er niet veel voor voel om ze hier in dit krappe krot te moeten onderbrengen.’

‘Wilt u die lange reis weer ondernemen?’ Rond de kerst reisde de oude vrouw – ondanks haar gezwollen benen en de kortademigheid waarvan ze bij lange reizen last kreeg – het land door naar haar kinderen en kleinkinderen.

‘Natuurlijk! En als altijd weer met de trein!’

‘En uw benen dan?’

‘Wat kan daar nou mee gebeuren, die krijgen rust tijdens de reis. En de trein brengt me overal naartoe. Meestal zijn de mensen ook heel attent en helpen me bij het in- en uitstappen. Dat is de geest van Kerstmis, die stemt de harten van de mensen mild.’

Dat betwijfelde Anna. De geest van Kerstmis maakte de mensen hoogstens gehaast. Ze achtte het waarschijnlijker dat de mensen op het station de charmes van het lieve oude dametje niet konden weerstaan – of doodgevoelen een beetje goed karma wilden krijgen.

Bijna voelde Anna de verleiding zich als begeleidster bij de reis aan te bieden. Maar dat leek haar te opdringerig. Nee, ze zou de feestdagen wel ergens doorbrengen. Al was het op Mallorca.

‘Overigens zou ik het fijn vinden als je op de drieëntwintigste ’s ochtends nog op bezoek kwam. Ik heb een cadeau voor je.’

‘Een cadeau? Voor mij? Maar dat is toch niet nodig?’

Natuurlijk gaven ze elkaar vlak voor de kerst altijd een kleinigheid, mevrouw Hallmann had meestal een zakje met

een chocoladekerstman en andere zoetigheid voor haar, en Anna kocht een doosje rumbonen, waarvoor de oude dame alle andere lekkernijen links liet liggen. Maar een echt cadeau!

‘Ja, ik vind wel dat dat nodig is. Iedereen heeft behoefte aan waardering voor wat hij doet, en jij helpt me nu al twee jaar zo goed dat ik erop sta je iets te geven waarvan ik denk dat je er blij mee zult zijn.’

Wat zou dat kunnen zijn? Anna begon nieuwsgierig te worden. Mevrouw Hallmann leek het te merken, want er gleed een glimlachje over haar gezicht.

‘En kom niet op het idee mij meer dan bonbons te geven. Ik kan in mijn huis geen snuisterijen gebruiken, die zal ik al genoeg van mijn familie krijgen.’ Ze zuchtte theatraal, toen voegde ze eraan toe: ‘Weet je, in zekere zin kan ik begrijpen dat je niet van Kerstmis houdt. Hoe vaak denk je dat ik tijdens de feestdagen net moet doen alsof ik alle cadeaus van mijn kinderen en kleinkinderen leuk vind?’

‘Maar u krijgt toch vast mooie cadeaus?’

‘Poeh, wie dat gelooft mag zich gelukkig prijzen,’ flapte de oude vrouw eruit. ‘Snel in elkaar geflanste verftekeningen, lelijke porseleinen beeldjes, speelklokken, sieraden die ik nog niet zou dragen als ik honderd was. En gebreide vesten! Ik weet niet hoeveel vesten ik al gekregen heb. Het ergste is echter als ze met keukenspullen aan komen zetten. Ik krijg liever een mp3-speler of zo’n modern e-bookding. Een paar dames uit mijn senioren groep hebben er een en toen ik zag dat je de letters kunt vergroten, wilde ik er beslist ook een. Maar als ik daarmee aankom bij mijn kinderen, glimlachen ze alleen maar. Waarschijnlijk denken ze dat ik er niet mee om kan gaan. Of erger nog, dat voor mij zo’n uitgave niet meer loont.’

‘Als u een e-reader wilt hebben, kan ik u er met alle plezier

een bezorgen. Inmiddels zijn er veel handige uitvoeringen, die helemaal niet zo duur zijn.'

'Dat geloof ik graag, Anna, en als ik er dit jaar weer geen krijg, zal ik je vragen er een voor me te kopen. Want wat die ouwe Paschulke kan, kan ik allang. Maar daar was het me niet om te doen, alleen dat ik het beu ben met de kerst altijd de brave oma te spelen die overal blij mee is. Misschien moet ik dit jaar maar eens wat meer geld over de balk smijten, wat vind jij?'

'Probeert u het gewoon maar eens. Of u dreigt uw kinderen dat u een lange dure cruise gaat maken als ze geen rekening houden met uw wensen.'

Mevrouw Hallmann begon te lachen. 'Ja, dan zouden ze behoorlijk schrikken, hè? Maar als het erop aankomt kan ik dat niet over mijn hart verkrijgen. Het is toch mijn familie, en ik was vroeger ook bepaald niet volmaakt. Dus zal ik blij zijn met de snuisterijen en de tekeningen, want ik houd van mijn kinderen en kleinkinderen en wil ze in geen geval kwetsen.'

Die woorden zetten Anna aan het denken. Kwetste zij haar familie misschien ook door met Kerstmis weg te blijven? Nee, beantwoordde ze zelf haar vraag meteen, heel beslist niet. Ze zijn blij dat ik er niet ben om de rust tijdens de kerst te verstoren. En mama heeft tot nog toe niet eens geprobeerd me ervan af te brengen rond de kerst op reis te gaan, dus zoek ik ook dit jaar de zon op. Het nieuwe jaar komt vanzelf, met of zonder dennenboom.

2

‘Nu hoort u drie hits achter elkaar, en we beginnen met Whams superkersthit: “Last Christmas”...’

Gefrustreerd zette Anna de radio uit voor de eerste maten over haar konden losbarsten, en vroeg zich af of het zou helpen om de radiozender te bellen. Kunnen jullie dat vreselijke lied niet gewoon weglaten? Naar haar gevoel draaiden ze het elke advent minstens duizend keer, bij elke presentator- en programmawisseling meerdere malen.

Zin om een cd op te zetten had Anna ook niet dus ging ze achter haar computer zitten, waarop het Wordprogramma het nogal magere begin van een tekst liet zien die ze voor professor Winkelstein moest schrijven.

‘Een wintersprookje’ was het onderwerp, geïnspireerd door het stuk van Shakespeare – zonder het middeleeuwse drama dan, maar met een verhaal uit haar eigen leven. Alsof je een sprookje zelf kon beleven! Maar wie had het lef met professor Winkelstein in discussie te gaan?

Op een of andere manier had ze het gevoel dat ze weer op school zat en over haar mooiste vakantie-ervaring moest schrijven. Maar afgezien van het feit dat ze aan de winter nauwelijks iets sprookjesachtigs kon ontftutselen, zou de pro-

fessor beslist geen genoegen nemen met een kinderlijk naïeve tekst. Nee, hij zou iets geniaals verwachten, zoals Heine of Shakespeare het zou schrijven. Maar zij was nu eenmaal Anna Wagner en stond ver af van grote schrijvers.

Misschien lag het aan al dat kerstgedoe dat ze vandaag nog minder inspiratie had dan anders. Zelfs het studentenhuus was er niet van verschoond gebleven. Toen ze terugkwam van mevrouw Hallmann, had ze een dennenboomje in de hal aangetroffen. En iemand had in de gemeenschappelijke keukens kerstkransjes gebakken – of beter gezegd, verbrand, want ze kon zich niet voorstellen dat er tegenwoordig recepten waren voor koekjes met de smaak van verschroeide sokken.

Omdat ze er zeker van was dat ze geen geniale ingeving meer zou krijgen, klikte ze op haar browser en zocht naar lastminuteaanbiedingen die ze zich kon permitteren.

Ze had er geen verklaring voor dat ze die winter zo krap bij kas zat. De afgelopen jaren had ze altijd wat meer geld ter beschikking gehad. Maar waarschijnlijk kwam het doordat ze dit jaar niet veel geluk had gehad met studentenbaantjes. Bovendien was het semester nogal enerverend geweest: ze wilde over een half jaar eindelijk haar bachelorsgraad halen en had meer collegies moeten volgen. Daardoor bleef er alleen maar tijd over voor mevrouw Hallmann, van wie ze hooguit wat zakgeld accepteerde. Er klonk PLING, wat betekende dat er een e-mail was binnengekomen. Eerst wilde Anna het negeren, want op haar beeldscherm verscheen net een zonnig zandstrand met zeegroen water. MALLORCA LAST MINUTE SLECHTS 99 EURO, prees een knalrode reclame aan.

Maar de nieuwsgierigheid won. Misschien was het haar vriendin Paula? Die was bezig met haar zesde semester medicijnen in Halle, woonde aan de rand van de stad en was de kerstgedachte in eigen persoon – wat geen afbreuk deed aan

hun vriendschap. Ze gingen bijna elk weekend naar elkaar toe, tenzij een van hen op een referaat zat te zwoegen.

Nog geen seconde later had Anna er spijt van dat ze op het mailprogramma had geklikt. Ze kreeg de schrik van haar leven toen ze de afzender en het onderwerp zag.

Eerst wilde ze de mail niet eens openen, maar toen vermande ze zich. Hoe erg kon het nou zijn?

Van: Conny Dressler

Aan: Anna Wagner

Onderwerp: Kom je?

Lieve Anna,

Mama vond het goed dat ik haar mailadres gebruik, daarom schrijf ik je nu maar vlug. Hoe gaat het met je? Met mij gaat het goed. Stel je voor, mevrouw Traunstein heeft me een negen gegeven voor de laatste wiskundetoets. Dat wou ik je eigenlijk in mijn volgende brief schrijven, maar mama vond dat het beter was dat ik het mailde.

Maar ik wou eigenlijk iets anders vragen. Kom je dit jaar met Kerstmis naar ons toe? Mama zei dat je vast weer weg zult gaan, maar daar heb je me nog niets over geschreven, daarom vraag ik het nu maar. Kom je? Daar zou ik heel blij om zijn, want we hebben elkaar al bijna een half jaar niet meer gezien.

Verschrikkelijk dikke knuffel Jonathan

P.S. Dit jaar vraag ik een sprookjesboek aan de Kerstman...

Anna zat als versteend voor haar beeldscherm te kijken naar het sneeuwpoppetje met de oranje neus dat de mail opsierde,

een van de kerstachtergronden van het mailprogramma. Maar het was niet het bolle poppetje met zijn wortelneus dat haar irriteerde. Haar kleine broertje vroeg haar de kerstdagen bij hem, hun moeder en hun stiefvader te komen doorbrengen! Dat was eerder nog niet voorgekomen. Een boosaardige verdenking kwam in haar op. Spande haar moeder hem voor haar karretje? Had zij de mail misschien geschreven en zich als haar broertje voorgedaan?

Nadat ze van de eerste schrik bekomen was, trok ze de la van haar bureau open. Ze mocht dan wel nauwelijks contact met haar moeder hebben, haar kleine broertje, dat dat jaar negen was geworden, schreef haar sinds twee jaar bijna elke week een korte brief, waarin hij verslag deed van wat hij meemaakte. Inmiddels had ze al hele schoendozen vol met zijn brieven, die ze zorgzaam in haar kledingkast opborg en standvastig voor alle gesnuffel van bezoek behoedde. De recentste en mooiste brieven bewaarde ze in haar bureaula, om ze te lezen wanneer ze zich rot voelde.

De laatste keer dat ze Jonathan en de rest van de familie had gezien was alweer een half jaar geleden, zoals een blik in haar agenda bevestigde. Op 19 juni was ze vanwege zijn verjaardag bij haar familie geweest. Drie dagen had ze het uit weten te houden, daarna was ze gevlucht.

Op het eerste gezicht zou je kunnen denken dat het kleinnigheden waren die haar verblijf daar hadden bedorven. Haar moeder had natuurlijk moeite gedaan om haar wat langer te laten blijven, maar toen waren de vragen gekomen: Wat wil je na je studie gaan doen? Heb je een vriendje? Had je niet beter in Berlijn kunnen gaan studeren? Enzovoort enzovoort.

Haar stiefvader had het klaargespeeld van dat soort simpele vragen een gewetenskwestie te maken. Omdat hij in haar ogen de laatste was die zich met haar opvoeding mocht be-

moeien– ze werd binnenkort tweeëntwintig –, had ze geïrriteerd haar spullen gepakt en zich uit de voeten gemaakt.

En nu kwam deze mail...

Ze haalde de laatste brief die haar broertje in zijn kinderlijke handschrift had geschreven tevoorschijn. Morgen zou er vast een nieuwe zijn gekomen.

Had Jonathan die mail echt zelf en uit eigen initiatief geschreven?

Ze stelde zich voor hoe het jongetje met zijn warrige haardos haar moeder aan haar hoofd had gezeurd om op haar computer te mogen. Dat beeld greep haar erg aan, en dan was er ook nog zijn vraag om een sprookjesboek.

Waarschijnlijk vond Gerd, haar stiefvader, dat de jongen geen sprookjesboek moest krijgen maar iets voor echte jongens, een auto of een bouwdoos. In elk geval niets cultureels, en al helemaal geen leesboek, daar zou hij maar verwijfd van raken...

Anna haalde diep adem om een beginnende innerlijke haattirade tegen haar stiefvader te onderdrukken. Dat hij niets met boeken had, was een van de redenen dat ze het niet zo best met hem kon vinden.

Oké, misschien is die mail echt van Jonathan, zei ze bij zichzelf. En als hij wel van haar moeder was, wat maakte dat uit? Ongeacht wie haar nou had uitgenodigd, ze zou Jonathan een plezier doen.

Misschien moet ik daarom wel gaan, bedacht Anna weerbarstig. Dan krijgt Jonathan zijn sprookjesboek en kan Gerd zich doodergeren dat het kind zich drie dagen eens niet als een echte jongen gedraagt. Ik zou hem kunnen voorlezen en we zouden een sprookjesboekhut kunnen bouwen waarin we ons voor de wereld verstoppen...

Anna stelde zich voor hoe zijn ogen zouden oplichten bij

dat voorstel. In de brieven die ze de laatste twee jaar met Kerstmis had gekregen, had altijd een beetje droefheid doorgeklonken omdat ze niet kon komen.

Goed dan, voor mijn part, dacht ze terwijl ze op 'antwoorden' klikte, ook de kerstdagen gaan weer voorbij. Als het vervelend is, taai ik gewoon eerder af en dan komt het weer in orde.

*Van: Anna Wagner
Aan: Conny Dressler
RE: Kom je?*

Lieve Jonathan,

Met mij gaat het goed. Hier in Leipzig is het behoorlijk koud en ik heb het momenteel heel druk. Ik moet weer eens een verhaal schrijven, en om eerlijk te zijn weet ik nog niet waar het over moet gaan. Dit jaar ga ik niet weg met Kerstmis, wat betekent: Ja, ik kom naar je toe! Maar van tevoren zal ik de Kerstman overhalen om je een sprookjesboek te geven. Het mag niet zo zijn dat hij er geen komt brengen! Toevallig woont hij ergens in het Ertsgebergte, dus vlakbij. Ik ga hem bellen.

De rest vertel ik je wel wanneer ik kom. Misschien kun je me een beetje helpen bij het schrijven van mijn verhaal. Heb je een goed idee?

*Dikke knuffel,
Anna*

PS Doe mama de hartelijke groeten van me!

Anna zuchtte en klikte op ‘verzenden.’ Het bericht werd tot een envelop opgevouwen en verdween in de ether. Nu was er geen weg terug meer! Dat idee lag Anna enigszins zwaar op de maag, maar toen haar blik op Jonathans brieven viel en op zijn foto, die ze op haar bureau had staan, begon er zich iets in haar te roeren. Het was alsof er ergens een deurtje opening. Ze verheugde zich op haar kleine broertje, zijn stralende ogen en zijn geschater! Als Gerd weer stom tegen haar deed, kon ze zich daaraan vastklampen!

Ze klikte dus de foto van Mallorca weg en riep de site van de spoorwegen op. Ze wilde niet al te vroeg in Berlijn verschijnen en de reis mocht ook niet veel kosten. Voor ze een geschikte reis had gevonden klonk er weer PLING! Was dat het antwoord van Jonathan al? Hield hij soms voor het beeldscherm de wacht?

Anna keek op haar horloge: vijf voor acht. Om acht uur was het bedtijd, als er tenminste intussen niets was veranderd. Ze opende de mail, maar in plaats van de kerstachtergrond zag ze een groene vlakke.

Van: Paula Michel

Aan: Anna Wagner

Onderwerp: Binnenkort is het Kerstmis, Grinch!

Hi Anna,

Heb je misschien zin om voor de kerst nog een keer naar mij toe te komen? Dit jaar zit een gezamenlijke reis er helaas niet in, familieomstandigheden, je weet wel. Maar ik wil je toch nog wel een keer zien, kun je komen? Ik bak gegarandeerd kerstvrrije taart voor ons!

Knuffel,

Paula

Anna glimlachte breed in zichzelf. Ze had toch al naar Paula toe willen gaan, omdat ze wist dat die rond de feestdagen door haar familie in beslag werd genomen. Ze tikte vlug een antwoord, hield halverwege op en bedacht dat ze wanneer ze naar Berlijn ging, een omweg naar Halle kon maken.

Dus weifelde ze niet langer en schreef Paula dat ze op de drieëntwintigste even aan zou komen wippen voor ze naar Berlijn verdween.

In de tussentijd kreeg ze weer een mailtje.

Van: Conny Dressler

Aan: Anna Wagner

RE: Kom je?

Lieve Anna,

Het is zoooo cool! Ik verheug me er heel erg op dat je komt! Papa zei al dat je het niet zou doen, maar ik wist dat je zou komen! Laat de Kerstman weten van het boek, Matti heeft er ook een gekregen, met heel mooie plaatjes.

En dat verhaal, schrijf maar iets over robots! Ik kan je vertellen wat die allemaal doen. Je pofessor zal dat vast leuk vinden, want iedereen vindt robots leuk! Ik moet je ook de hartelijke groeten doen van mama, ze verheugt zich er ook op. Zeg je nog wanneer je komt? Dan kan ik alvast beginnen met het opruimen van mijn kamer.

*Een dikke kus van
Jonathan*

Natuurlijk had Gerd weer aan haar getwijfeld. Anna wilde zich alweer opwinden over haar stiefvader, maar ze begon te

lachen toen ze het woord ‘pofressor’ las. Dat was beslist geen typfout, Jonathan vond het leuk hem zo te noemen. Aanvankelijk omdat hij dat moeilijke woord niet kon uitspreken, maar inmiddels had hij plezier in de nieuwe betekenis die de verdraaiing eraan gaf, en soms, wanneer hij bijzonder uitgelaten was, werd de pofressor een po-vreter, waardoor Jonathan krom lag van het lachen.

Als Anna eerlijk was, vond ze het ook heel grappig, en de gedachte daaraan hielp haar wanneer Winkelstein haar weer eens terechtwees omdat de opbouw van een alinea hem niet beviel.

Dat Jonathan zijn kamer wilde opruimen was ook niet ongebruikelijk, dat deed hij altijd voor een feestdag – in elk geval nu nog. Toen zij dezelfde leeftijd had, had haar kamer er ook altijd tiptop uitgezien wanneer er bezoek kwam.

Maar ze kon nog steeds niet het gevoel van zich afzetten dat haar moeder naast Jonathan zat en meelas. En dat zij de eigenlijke reden voor de mailwisseling was. Misschien moest Anna een eigen mailadres voor hem aanmaken? Een waar hij alleen zelf bij kon? Hij was daar nog wel wat jong voor, maar hij werd al gauw tien, en hadden kinderen op die leeftijd niet al allemaal een eigen mailadres?

Van: Anna Wegner

Aan: Conny Dressler

RE: Kom je?

Lieve Jonathan,

Ik ga zeker een verhaal over robots schrijven, dat kunnen we met de kerst wel samen doen, denk je niet? En ik heb ook net bedacht dat we een sprookjeskasteel kunnen bouwen. Met ro-

bots en alles erop en eraan. Ik verheug me daar al erg op, binnenkort is het zover.

*Ik kom de drieëntwintigste rond acht uur 's avonds naar jul-
lie toe, als de trein niet al te veel vertraging heeft.*

*Maar nu moet je gauw naar bed, vanaf nu is het nog maar
vijf nachtjes slapen, en dan komt de Kerstman.*

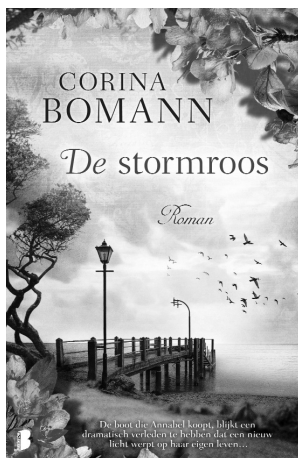
Een dikke kus van

Anna

Nadat ze het intussen aangekomen korte antwoord van Paula ook nog had gelezen, zette ze de computer uit en ging op haar bed liggen. Ze kon eigenlijk niet geloven dat ze dit jaar echt aan de kerstdrukke zou gaan meedoen! Maar Gerd een plezier doen door niet te komen wilde ze in geen geval. Ze zou Kerstmis vieren met Jonathan, op een of andere manier, en misschien zelfs leuker dan in de jaren die ze zich niet graag herinnerde.

LEES MEER VAN

Corina Bomann

Als Annabel in een haven aan de Baltische Zee De stormroos ziet liggen, een oude, verwaarloosde boot met een bordje 'Te koop' erop, voelt ze zich er meteen mee verbonden. Hoewel de kotter in slechte staat is, ziet Annabel mogelijkheden om er een drijvend café van te maken en zo een nieuwe toekomst op te bouwen voor zichzelf en haar dochtertje. Er blijkt één andere gegadigde te zijn, ene Christian. Hij wil de boot al net zo graag hebben als Annabel. In hun enthousiasme besluiten ze de boot gezamenlijk te kopen en het avontuur met z'n tweeën aan te gaan.

Tijdens de verbouwing vindt Annabel een brief die iets prijsgeeft van een bewogen verleden: meer dan dertig jaar geleden gebruikte een jonge vrouw De stormroos om over zee te ontsnappen uit Oost-Duitsland. Geschokt gaan Annabel en Chistian op zoek naar die vrouw en proberen ze de tumultueuze geschiedenis van hun boot te ontrafelen – een geschiedenis die teruggaat tot Annabels eigen kindertijd...

Verkrijgbaar als
e-book
& papieren boek

